

Navnlig naar henses til Muligheden af, at andre Stater ville slutte sig til Traktaten, synes jeg, at et Forbehold som det nævnte vilde have været heldigt. Hvis vi f. Eks. tænkte os, at Sverige og Norge tiltraadte den, synes jeg, det vilde være ønskeligt, om vi havde Frihed til at ordne Voldgiften, som vi selv vilde, saa at vi kun, hvor vi ikke enedes om anden Ordning, gik til Haag. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, om der ikke fra dansk Side er gjort Bestræbelser for at forbeholde denne Frihed. Er det ikke lykkedes, saa er der naturligvis ikke noget derved at gøre. Jeg kan forstaa, at Holland har en vis Sympati for at sætte Voldgiften i Haag, men jeg synes, det vilde være ønskeligt, om man i alt Fald fra dansk Side, navnlig ogsaa af Hensyn til mulig Tilslutning fra andre Magter, havde bestræbt sig for at værne om Parternes Handelfrihed og kun havde akcepteret Haagerdomstolen, hvor man ikke kunde enes om andet.

Artikel 2 bestemmer, at der forud for hver enkelt Voldgift skal gaa en særlig Aftale. Det er selvfølgelig noget, som altid maa ske, men det er paa den anden Side kun en Aftale, som skal træffes til Opfyldelse af den Pligt, som ved Artikel 1 er paalagt enhver af Staterne. Jeg gaar derfor ud fra, at da der kun er Tale om Opfyldelse af en i Forvejen paataget Forpligtelse, vil der ikke være nogen Nødvendighed for at indhente Rigsdagens Samtykke. Men naturligvis vil det jo altid være Regeringen forbeholdt og staa den frit for, om den vil forelægge Rigsdagen Sagen. Jeg vil blot fastholde, at hvad enten den bliver forelagt eller ikke, er her ikke Tale om Frihed, om man vil eller ikke vil; her er kun Tale om et: „man skal“, saaledes som det udtrykkelig siges i den danske Tekst, at i hvert enkelt Tilfælde skulle de høje kontraherende Parter træffe en Aftale. Men ogsaa paa dette Punkt vil det, trox jeg, have Interesse at se de Udtalelser, der foreligge derom i Forhandlingerne i de hollandske Kamre.

Til Artikel 3 har jeg ikke noget at bemærke.

Men saa komme vi til Artikel 4, hvis rette Forstaaelse ingenlunde forekommer mig at være utvivlsom. Det siges i Bemærkningerne til Forslaget til Beslutning, at i Artikel 4 er det gjort andre Magter let at tiltræde Traktaten, samtidig med at Tiltrædelse dog ikke kan ske uden de kontraherende Staters Samtykke. Jeg ser da ogsaa, at den forrige Udenrigsminister i

Folketinget har udtalt, at naar man med Opmærksomhed vil læse Artikel 4, vil det fremgaa, at ingen fremmed Stat blot ved en Villietilkendegivelse kan slutte sig til Traktaten; det vil i Virkeligheden altid være betinget af et stiltiende Samtykke fra de oprindelige kontraherende Parter. Er det nu Tilfældet, er Sagen altsaa at opfatte saaledes, at vi ved det Samtykke, vi nu skulle meddele, kun samtykke i Traktaten mellem Danmark og Holland. Hvis andre Magter senere hen ville slutte sig til den, maa der afsluttes en særlig Overenskomst dels mellem Holland og Danmark om at tillade Tiltrædelsen og dels med den ny Stat, som vil tiltræde. Og naar der skal træffes en saadan Overenskomst, maa det naturligvis ske gennem de samme Myndigheder, som give deres Samtykke til den foreliggende Traktat, altsaa Konge og Rigsdag. Regeringen vil ikke kunne afgøre Sagen paa egen Haand, den kan lige saa lidt give Samtykke til de ny Traktater, som den kan give Samtykke til den nu afsluttede, der ifølge sit omfangende Indhold netop falder ind under Undtagelserne i § 18 i Grundloven. Det vil altsaa blive Betydningen af vor Vedtagelse af Forslaget til Beslutning, hvis denne Opfattelse er rigtig, men jeg tilstaa, at jeg ikke er paa det rene med, om denne Opfattelse virkelig er stemmende med Artikel 4. Thi der siges i det første Stykke kun, at de Stater, som ville tiltræde, ville have at tilkendegive deres Hensigt skriftlig til enhver af de kontraherende Stater. Saadanne Bestemmelser har man i mange Traktater, de saakaldte aabne Traktater, som have givet andre Stater Adgang til at slutte sig til dem. Der er Haagerkonventionen, der er Kongoakten, der er Traktaten om Beskyttelse af undersøiske Kabler o. s. v. Der er i disse Traktater en Artikel, hvori det hedder, at den Stat, der vil slutte sig til dem, kan tilkendegive det til en af de oprindelige Kontrahenter, f. Eks. den tyske eller den franske Regering, hvorefter denne igen skal tilkendegive det til de andre Stater. Videre siges der ikke. Dette er jo en mangelfuld Bestemmelse, thi der savnes ganske en Forskrift om, fra hvilket Tidspunkt Tilslutningen er traadt i Kraft, fra hvilket Tidspunkt den er at anse som fuldbyrdet. Er den det, naar Notifikationen er sket til den første Stat, eller først naar den er sket fra denne til alle de andre Stater? Derom siges der, som sagt, intet i de nævnte Traktater. For øvrigt kan der jo ogsaa opstaa Tvist, naar den Stat, der skal sende